

## **Mark. 10,13: De bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem..**

Det er to bilder som ofte i Bibelen blir brukt som bilde på forholdet mellom Gud og mennesker. I dagens tekster kommer dette frem: Ekteskapet og forholdet mellom mann og kvinne er et bilde på Jesus sin relasjon til Kirken. Kirken blir beskrevet som Jesu brud. Og i dagens evangelium sier Jesus at vi skal ta imot Guds rike sånn som et barn ville gjort det. Barnet og ekteskapet.

Dagens lesninger bruker billedspråkets form: Vår relasjon til Gud blir beskrevet i bilder for at dette skal skape en forståelse av hva saken dreier seg om. Det er ikke slik at bildet eller metaforen er identisk med det den beskriver, men visse sentrale karakteristika ved metaforen uttrykker sentrale sider ved dette.

I dagens evangelium sier Jesus altså at vi skal være som barn for å komme inn i Guds rike. Det å være som et barn, blir ofte tolket som det å tro slik man gjorde som barn, og vi kaller dette gjerne for barnetro.

Kjendiser snakker om barnetro. Pensjonister snakker om det. Veldig mange mennesker i vårt land bruker dette begrepet for å si noe om sitt forhold til kristendommen. Jeg vet ikke om dere også har inntrykk av at de som er mest opptatt av denne barnetroen, er dem som er minst flittige til å gå i kirken og delta i det kristne livet. Det å ha en barnetro blir ofte et "substitut" en erstatning for det å være aktiv. For viss man er aktiv, da må man jo begynne å tenke gjennom hva det egentlig er man tror på, og hvilke konsekvenser dette har.

Barnetro er da et uttrykk for naivitet og tillit til at Gud finnes, til tross for alle mer eller mindre fornuftige motforestillinger mot dette. Barnetroen er noe man har fått som barn, og man holder seg til den troen man hadde som barn fortsatt som voksen. Barnetro vil si å leve som kristen uten å tilegne seg ny kunnskap om Gud og Guds mysterier.

Mange steder i bibelen advares det mot dette. Paulus sier at "tidligere dømte jeg som et barn, talte jeg som et barn og tenkte jeg som et barn, men nå er jeg blitt voksen.. ??? Troen skal ikke være stillestående og statisk, overlatt til et stadium der man slapp og ta konsekvenser og ansvar for troen sin. Da man fikk sitt åndelige påfyll av en gammel tante som leste fadervår på sengekanten. Troen skal være i utvikling og i prosess mot målet, deltagelse i Guds rike ved Jesus Kristus.

Men en ting som sikkert er det mest sentrale ved det Jesus sier om å bli som et lite barn, er det at barna er helt avhengige av sine foreldre eller andre omsorgspersoner for å leve. De er avhengige av at noen tar seg av dem og verner dem mot farer og gir dem mat og andre nødvendigheter. Denne avhengigheten er fraværende i de som så populært kalles "barnetro". For hvis man hadde hatt denne barnlige avhengigheten av Gud, så hadde man også søkt til de stedene han er å finne, de stedene der han gir oss åndelig næring, og de stedene Gud oppdrar oss i troen. Dette stedet er her, i Kirken.

Av en slik avhengighet kommer også tillit. Barnet har tillit til at foreldrene vil gi dem det de trenger. Det bekymrer seg ikke for morgendagen – de lever i tillit til at foreldrene alltid skal være der å passe på dem uansett hva som skjer. Barnet får alt, og trenger ikke gjøre noe for å bli elsket av sine foreldre. Avhengigheten skaper altså en positiv tillit. Slik skal også den kristne ha en trygg tillit til Gud og se seg selv som avhengig av Guds nådes gaver til ham eller henne. Selv om du er professor i filosofi eller teologi og kjenner alle bevis og indisier på at Gud finnes, så må man på et punkt erkjenne at det til syvende og sist står på om man har tro og tillit til Gud og ser seg som avhengig av hans omsorg. Selv de som kan mest og har stor visdom må være som et barn.

Avhengigheten er også noe som karakteriserer ekteskapet, slik som det blir brukt som bilde på forholdet mellom Kristus og Kirken. I ekteskapet gir to personer seg fullt og helt til hverandre alt den ene hadde blir den andre til del og motsatt. De to har alt felles, til og med legemet. De to skal være ett kjød, leser vi.

I vår tid er det så moderne å være ”selvstendig” i forhold til de relasjoner vi inngår. Når noen inngår ekteskap eller samboerskap for den saks skyld, må kontrakter skrives og begge parter ønsker gjerne å være økonomisk selvstendige. Ja, i tilfelle alt går galt må man jo kunne leve videre.

Uten å peke på noen årsakssammenheng, så er det sikkert at antallet samlivsbrudd og skilsmisser har økt betraktelig i takt med denne selvstendigjøringen. Når man ikke lenger er avhengige av hverandre, så er det følelsene som bærer. Og når følelsene er vekk, så rives også grunnlaget for relasjonen. Det er avhengigheten man er så redd for. Og man er redd for tilliten. For tillit betyr å gi seg selv til en annen. En misbrukt tillit vil derfor bety å miste seg selv. Folk i dag kan hoppe i strikk og reise jorden rundt på farlige steder, man har mot nok til det. Men når det kommer til relasjoner, til forhold mellom mennesker, da brister motet, og man tør ikke ”gå for det” fult og helt. På den bakgrunn så er det kanskje ikke så lett for oss å forstå at ekteskap og forholdet mellom mann og kvinne kan være noe godt bilde på forholdet mellom Gud og hans folk.

I bibelens virkelighet, i hvert fall i den jødiske verden er det slik at mann og kvinne var avhengige av hverandre. Vi hører om dette allerede i første lesning (1.Mos), der mannens ”selvstendighet” ble en så stor byrde for han at Gud måtte skape han en like, nemlig kvinnen. Fordi mennesket var skapt i Guds bilde trengte det nærhet og felleskap, slik som Gud selv er felleskap i det han er tre personer Fader, Sønn og Helligånd.

Dermed kan vi kanskje si at det ”kjennetegn” el. karakteristikum som ekteskaps- bilde gir oss er at Gud vil og ønsker nærhet til sitt folk Kirken. Denne nærheten kommer aller best til uttrykk gjennom det at Gud gir seg selv for verdens liv, født av jomfru Maria, død på korset, den gang - og her i dag gjennom brødet og vinen.

Slik er det altså også med forholdet mellom Gud og hans folk at det kan beskrives og forstås best gjennom bilde av ekteskapet. Gud ønsker ikke å være alene, ikke selvstendig. Men han ønsker å være anhengig av mennesker, og ved sin nåde gjøre dem lik seg selv. Det beste eksempelet på dette finner vi jo når Gud bruker den unge jomfru Maria som et redskap

for sin frelsende plan for menneskeheten. Gud gjør seg avhengig som et lite barn, ja han blir selv et barn som er avhengig av næring og omsorg. Han har tilliten til oss, på tross av alle menneskers feil og synd. Tenk bare på verden i dag. Krig, elendighet, umoral. Men Gud har fortsatt den samme tilliten, han gir seg jo selv i våre hender her i dag.

Det å ha en barnlig tillit er et stort sjansespill. Det vet alle som har blitt sviktet her i livet. Der tilliten var størst ble sviket tyngst. Hos Gud er det annerledes. Han vil ikke svikte deg. Han kaller seg Fader, fordi han er Fader for alle sine barn. Likesom små barn kan vi bli skuffet over de grenser og over at vi ikke alltid får det vi ber om akkurat nå: Dere som har barn skjønner sikkert hva jeg mener: Man kan ikke ha sjokolade til frokost selv om det er veldig godt...

Bli som et barn, og la Kristus røre ved deg. For det er bare ved å bli avhengig av Gud at vi kan få den rette tillit til han og hans løfter om evig liv i hans rike som hans barn.